

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 3. Quas causas habeat reprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

mala etiam positiva huius vitæ suis innocentibus, atque dilectis providere propter eorum profectum spirituales, ut infirmitates, dolores, erumnas, persecutiones, &c. Quia hoc longissimè abest a crudelitate, & sinitia, eo ipso, quod talia mala longissimè præstantiora bona referunt seculum.

QVAESTIO III.

Quas causas habeat reprobatio.

- 23 **S**ermo erit in hac quaestione de causis tum positivæ reprobationis, tum negativæ. Circa quas, suppositis harum reprobationum acceptationibus statutis quæst. 1. vix potest dissidium, aut controuersia magni momenti remanere. Ob id præmissâ diuisione causæ in physicam, & moralem, quam fecimus disput. 42. quæst. 2. num. 47. per aliquot suppositiones, & assertiones breui me expedit, ut sequitur.
- 24 **S**uppono primò tanquam certum, vtramque reprobationem quoad actus internos Dei nullam habere causam physicam, quæ verè, & formaliter talis sit: tamen ab intellectu, & voluntate diuinâ causentur virtualiter, prout dictum in simili ibid. num. 48.
- 25 **S**uppono secundò etiam ut certum, vtriusque reprobationis quoad effectus externos Deum physicam causam esse tum efficientem, tum finalem: secus materialem, aut formalem; prout dictum etiam ibi in simili num. 49.
- 26 **S**uppono tertio ut certum pariter, Reprobationem fere omnium suæ reprobationis præsertim negativæ effectuum causam physicam esse tum efficientem, tum materialem iuxta dicta in simili ibid. num. 50. Vnicui autem effectus reprobationis positivæ, qui est pœna vel solius damni, vel etiam sensus, Deus est causa principalis physica in genere efficientis, ut constat.
- 27 **S**uppono denique etiam ut certum, in eo prædestinationem à reprobatione differre: quòd prædestinatio non solum intendit directè gloriam prædestinati ut finem, sed ceteros suos effectus ut media vtilia ad talem finem formaliter, quæ talia sunt, eligit, atque adeò ordinat ad finem ipsum: at reprobatio, licet, qua parte positiva est, directè intendat pœnam Reprobi ut finem immediatè exequendum; ceteros tamen effectus reipsâ ad talem finem conducentes, ad seque spectantes, qua parte negativa est, nec eligit, nec vult formaliter prout media vtilia ad talem finem, sed ad eorum existentiam ex motiuis alijs concurrunt. Quo fit, ut reprobatio, qua parte negativa est, permissiua potius, quàm positivæ providentia Dei sit. Hæc de artinenribus ad causas reprobationis physicas. Venio ad morales, seu meritorias. Et.
- 28 **D**ico primò. Reprobationis positivæ vnicè sunt causa moralis, seu meritoria peccata Reprobi morte consummata. Quia, ut ex dictis in præsentibus constat, propter peccata eiusmodi tantum condemnat Deus Reprobos ad æternam pœnam, solius quidem damni, consistentem in priuatione gloriæ, eos, qui cum solo peccato originali moriuntur; damni autem simul, & sensus eos,

qui moriuntur cum peccato personali mortali, vno, vel pluribus.

29 **D**ico secundò. Aliquorum effectuum reprobationis negativæ, atque adeò & aliquorum actuum Dei, ex quibus ea coalescit, causa moralis meritoria dari solet ex parte Reprobi, ali-quod scilicet, aut aliqua peccata personalia eius. Quia sæpe decernit Deus permissionem vnius peccati, atque etiam perseverantiæ in illo finalis in pœnam alterius, iuxta id, quod dicebamus supra disput. 40. quæst. 4. num. 63. Huiusmodi autem permissiones effectus sunt reprobationis negativæ: actuique Dei tendentes in illas ipsius reprobationis partes iuxta dicta quæst. 1.

30 **D**ico tertio. Cæterorum omnium effectuum reprobationis negativæ, actuumque Dei ipsis correspondentium peccatum originale est causa morans, seu meritoria tum prout originale, seu prout repertum in Adamo, tum prout originatum, seu prout contractum ab illius posteris, de quorum reprobatione est sermo. Dico autem cæterorum omnium effectuum: quia & ipsius peccati originalis permissio dicenda est effectus reprobationis negativæ prout videbimus quæst. 4. cuius tamen peccatum ipsum originale causa non est. Stat imprimis pro assertionem istâ Augustinus multis in locis, vbi docet, ex eadem massa damnabili propter dictum originale peccatum in eius pœnam relinquere Deum Reprobos iusto iudicio sine gratiâ efficaci ad salutem, adeòque sine gloriâ; solaque suâ misericordiâ Prædestinatos tali gratiâ, & gloriâ donare; cum & hos pariter æquo iure posset relinquere. Ita habet epistolâ 105. col. 2. & epist. 106. prope medium, & epistol. 107. inter medium, & finem, & epist. 157. inter principium, & medium & lib. 15. de Ciuit. cap. 2. & lib. 21. cap. 12. & lib. 1. ad Simplician. quæst. 2. post medium, & lib. 2. contra duas epist. Pelag. cap. 7. & in Enchir. cap. 95. 98. & 99. & lib. de Prædest. & grat. cap. 3. 6. & 16. & lib. de Prædest. Sanct. cap. 9. & 14. & de Dono perseu. cap. 8. & 14. & alibi.

31 **D**einde stat pro eadem doctrinâ discipuli Augustini. Prosper in lib. Sentent. ex August. tenent. 307. & ad Excerpta Genuens. resp. 6. & 8. & lib. de Liber. arbitr. post medium, & lib. 10. de Vocat. gent. cap. 17. sæpeque alibi tum ad Capit. Gallor. tum ad Obiect. Vincent. Fulgent. lib. 1. ad Monim. cap. 7. 26. & 28. & de Incarn. & grat. cap. 21. Beda in Collectan. ad Roman. 9. ad illud. *Quod si Deus volens.* Anselm. ibid. ad illud. *Iacob dilexi,* &c. & ad illud. *Miserebor, cuius misereor,* &c. Et S. Thom. ad eundem locum lect. 3. & 4. & quæst. 6. de Verit. art. 2. ad 2. & 2. 2. quæst. 2. artic. 5. ad 1.

32 **R**atio autem dictæ doctrinæ est. Quia propter peccatum originale digni sunt homines, qui priuentur quibusvis bonis, alijs ipsis non debitis: defactoque priuantur propter illud iustitiâ originali, & alijs bonis ei annexis, ut est certissimum. Ergo credendum est, defacto insuper priuari Reprobos propter peccatum originale, eis omnibus bonis, quæ si haberent, euaderent prædestinati. Maximè, cum per hoc erga Reprobos iustitiâ diuina elucescat; & erga Prædestinatos diuina misericordiâ respicatur magis.

33 **S**ed est difficultas, an hæc doctrina omnibus Reprobis conueniat, an ad eos fit contrahenda, quibus peccatum originale dimissum non est.

Hoc

Hoc secundum tenent aliqui, quibus consentit Herice disput. 33. Primum tamen tenent Soar. lib. 5. cap. 5. num. 10. Ruiz disput. 14. de Prædest. sect. 6. & seqq. Videturque probabilius propter auctoritatem August. & aliorum Patrum, qui vniuersaliter pronunciant locis citatis, Reprobos omnes propter peccatum originale relinqui à Deo, negante videlicet illis ea dona gratuita, per quæ, si darentur, & illi, sicut & alij, euaderent prædestinati. Quamquam enim in ijs, quibus peccatum originale remissum est, nihil propter illud damnationis remaneat, dicente Apostolo ad Rom. 8. *Nihil ergo damnationis est his, qui sunt in Christo Iesu.* Et Trident. sess. 5. decreto de peccato orig. *Nihil est damnationis ijs, qui verè consepulti sunt cum Christo per Baptisma.* Quippe Deus nullum peccatum remissum punit pœnâ aliqua æternâ damni, vel sensus; imo nec priuatione gratiæ sufficientis, ac necessaria ad obtinendam iustificationem, & gloriam. Nihil tamen vetat, punire Deum peccatum remissum alio genere pœnæ vel temporalis, vel negatiuæ. Scimus enim ex materiâ de Penitentia, sæpe remanere pœnam aliquam temporalem luendam propter peccatum iam remissum quoad culpam. Est etiam certum, remisso peccato originali per Baptismum, non remitti pœnam mortis, neque alias pœnalitates huius vitæ, quas propter illud patiuntur homines. Potuit igitur Deus ita propter peccatum originale negare Reprobis ea vberiora gratiæ dona, cum quibus prædestinati forent, vt etiam post remissionem eius quoad culpam talis pœnâ maneat luenda. Ita ergo fecisse defacto censendus est propter dicta.

34 Dico quartò. Integræ reprobationis negatiuæ prout complectentis omnes actus Dei, & omnes effectus ad illam spectantes iuxta dicta quæst. 1. nulla datur ex parte Reprobi causa moralis meritoria. Est certum. Quia talis causa aliquod Reprobi peccatum ad eius damnationem conducens deberet esse, cuius permissio ipsius reprobationis negatiuæ non esset effectus. Si quidem tale peccatum suimet permissionis causa moralis meritoria esse non potest, vt est notissimum. Sed tale peccatum non datur: quia permissio cuiusvis peccati conducentis ad damnationem Reprobi eo ipso conducit ad damnationem ipsam, atque adeò nequit non esse effectus reprobationis negatiuæ ipsius Reprobi. Ergo. Confirmatur, & declaratur. Quia permissio primi peccati Reprobi, (sive illud sit originale, vt nos putamus, sive aliud), à qua incipit illius reprobatio negatiua sub meritum alterius peccati prioris cadere nequit; cum nequeat dari peccatum, quod sit prius primo. Ergo permissionis saltem primi peccati à qua incipit reprobatio negatiua causa moralis meritoria dari non potest ex parte Reprobi; & consequenter nec integre ipsius reprobationis, vt fert nostra assertio.

35 Dico quinto. Nulla est assignabilis causa, sive ratio, præter diuinum beneplacitum, cur isti potius, quam alij in particulari sint reprobati à Deo reprobatione negatiua; vel quia talis ratio reipsa non datur; vel quia, licet sæpe reipsa derur, vt est probabilius, occulta omnino nobis est. Doctrina huius assertionis in eandem recidit cum illa, quam tradidimus disput. 42. quæst. 9. proposit. 2. Quocirca, quæ pro illâ propositione adduximus ibi, & huic assertioni sunt hic applicanda à Lectore, ne nos actum agamus.

QVAESTIO IV.

Quos effectus habeat reprobatio.

36 **S**uppositis acceptionibus reprobationis tum positiuæ, tum negatiuæ, quas statimus quæst. 1. facile erit hæc quæstionem resolvere. Quare & breuiter ab eâ, quemadmodum à præcedente, me expediam.

Suppono ergo primò, reprobationis positiuæ vnicum esse effectum ipsam Reprobi punitionem per pœnam æternam, vel damni simul, & sensus, vt in ijs, qui decedunt cum peccato personali mortali; vel solius damni, vt in illis, qui cum solo originali moriuntur: quoniam & eadem punitiõ est vnicum talis reprobationis obiectum, iuxta acceptionem huius, in qua procedimus, De qua nullum est dubium.

Suppono secundò, inter effectus reprobationis negatiuæ, & prædestinationis hoc esse discrimen potissimum, quòd effectus prædestinationis, vt talis sit, ex fine glorificationis Prædestinati debet procedere iuxta dicta disput. 43. quæst. 1. secus effectus reprobationis negatiuæ ex fine punitionis Reprobi. Quidquid enim ad Reprobi damnationem, atque adeò punitionem de facto conducit, effectus reprobationis eius dicendus est, ex quocunque demum fine, siue mortuo causetur à Deo. Quia talis reprobatio, iuxta acceptionem eius statutam quæst. 1. aliud non est ab eâ prouidentia permissiua, qua Deus prouidet, siue causet ex quibusuis motiuis cuncta illa; quæ prouidet de facto, siue cum effectu influxura in damnationem, punitionemque Reprobi ex hypothesi, quòd ab ipso causetur. Vnde effectus huiusmodi reprobationis eo ipso sunt effectus Dei; cum sint effectus alicuius prouidentie diuinæ. Ex quo inter prædestinationem, & reprobationem aliud prouenit discrimen valde notabile, quòd prædestinatio pro effectibus habet opera bona, siue merita Prædestinati; reprobatio verò nullatenus habet pro effectibus opera mala, siue peccata Reprobi, vt cum Magist. in 1. dist. 40. & S. Thom. 1. par. quæst. 23. art. 3. docent omnes Theologi, teste Soar. lib. 5. de Prædest. cap. 7. Quia nimirum Deus meritorum Prædestinati causa est præcipua: peccatorum autem Reprobi nullatenus causa esse potest.

38 His positis, cenleo dicendum primò, permissionem peccati originalis in Reprobis reprobationis negatiuæ eorum effectum esse. Quia eo ipso, quòd peccatum originale Reproborum reprobationis negatiuæ eorum causa moralis est, prout quæst. 3. num. 30. statuimus, non potest non permissio totius peccati ad ipsorum damnationem, atque punitionem æternam defacto conducere, Quod satis est, vt dictæ reprobationis negatiuæ sit illa effectus iuxta doctrinam suppositam num. præced. vt constat.

39 Dico secundò, omnes permissiones peccatorum personalium Reprobi, quæ in damnationem eius influunt defacto proximè, vel remotè effectus sunt reprobationis negatiuæ eius, ex quocunque demum fine, siue mortuo procedant à Deo,